



ת"פ 38707/09/17 - מדינת ישראל נגד ר ס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 38707-09-17 מדינת ישראל נ' ס (עציר)
לפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
המאשימה
נגד
הנאשם
ר ס (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה : עו"ד שני בן גיגי

ב"כ הנאשם: עו"ד ליאור בנימין

הנאשם באמצעות הליווי

הכרעת דין

1. בתיק זה הואשם הנאשם בשני מקרים בהם נהג באלימות כלפי אשתו. תלונת המתלוננת במשטרה, לגבי שני המקרים, הוגשה רק לאחר המקרה השני, בו נגרמו לה, על פי הנטען, חבלות קשות יותר מאשר במקרה הראשון.

2. להלן עובדות כתב האישום

א. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם ו.ס. (להלן: "המתלוננת") בני זוג והתגוררו יחד בדירה בשדרות הציונות 40 בחיפה (להלן: "הדירה").

ב. בחודש דצמבר 2016, במועד שאינו ידוע במדויק, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בעת ששהו בדירה, במהלכו הכה הנאשם את המתלוננת בגבה, בעורפה, בצלעותיה ובידה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות וסימנים כחולים בגבה (להלן: "האירוע הראשון").

ג. ביום 9.9.2017, בסביבות השעה 12:00 בבוקר, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בעת ששהו בדירה, לאחר שהנאשם שתה משקה אלכוהולי (להלן: "האירוע השני"). בשלב מסוים התכונן הנאשם לעזוב את הדירה ולנהוג ברכבם של בני הזוג. המתלוננת התנגדה לכך בשל כך שהנאשם צרך משקה האלכוהולי, ונטלה לידיה את מפתחות הרכב על מנת למנוע מהנאשם את השימוש בו. בתגובה דחף הנאשם את המתלוננת על המיטה בחדר השינה, אחז בה והכה אותה באגרופים בראשה, בבטנה ובגבה, תוך שהוא מקלל אותה.



בניסיון להשתחרר מאחזתו של הנאשם נשכה המתלוננת את הנאשם בידו.

ד. בהמשך, אמרה המתלוננת לנאשם שיש לה במחשב הנייד תמונות המתעדות את החבלות שגרם לה בעבר. בתגובה, נטל הנאשם את המחשב הנייד והכה באמצעותו את המתלוננת בכוח בראשה מספר פעמים, עד לשבירתו של המחשב. במהלך התקיפה ניסתה המתלוננת להתגונן מפני הנאשם, היא תפסה באשכיו וסוככה על פניה בשתי ידיה, אך הנאשם לא חדל לתקוף ולהכות אותה. בהמשך, התיישבה המתלוננת על הרצפה בפינת חדר השינה, והנאשם המשיך לתקוף ולהכות אותה בכוח, תוך שהוא מונע ממנה לעזוב את המקום, בבעיטות בבטן ובצלעות, במכות אגרופים חזקות בפניה ובידיה.

לבסוף חדל הנאשם לתקוף את המתלוננת, עזב את הדירה והותיר בה את המתלוננת חבולה ושותתת דם.

ה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שבר רדיוס דיסטאלי עם קיצור ואנגולציה דורסאלית בשורש כף יד ימין אשר הצריך ניתוח אורטופדי; שבר בקומפלדקס זיגומה; שברים בקירות הקדמי והליטרלי של הסינוס המקסילרי משמאל כולל רצפת הארובה; המטומה פרי-אורביטאלית בגין שמאל; נפיחות בפנים ובצוואר; אמפיזמה תת עורית בפנים, בצוואר העליון ובארובות העיניים; מספר חבלות קהות לרבות בשפה התחתונה; חבלות בידים.

ו. בשל החבלות החמורות שנגרמו לה, המתלוננת אושפזה בבית חולים רמב"ם בין התאריכים 9.9.17-10.9.17, טופלה בין היתר בגבס ליד ימין, ואושפזה שוב בתאריך 14.9.17 לצורך ניתוח אורטופדי בגין השבר בשורש כף יד ימין.

ז. במעשיו כמתואר בסעיף 2 של כתב האישום, הנאשם תקף שלא כדין את המתלוננת שהייתה בת זוגו וגרם לה לחבלה של ממש. במעשיו כמתואר בסעיפים 3-7 של כתב האישום, הנאשם גרם שלא כדין למתלוננת שהייתה בת זוגו חבלות חמורות תוך שימוש במחשב נייד כנשק קר.

3. בגין האמור לעיל הואשם הנאשם בעבירות כדלקמן:

א. **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. **תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים 380 + 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום

4. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם, מכל וכל, באירוע הראשון.



לגבי האירוע השני טען, כי הוא לא שתה אלכוהול וכפר בכל אלימות מצדו. הוא אישר שהמתלוננת נטלה לידה את מפתחות הרכב והתנגדה לכך שייצא מהבית; אישר שהיא נשכה אותו בידו; אישר שהתפתח ויכוח בינו לבין המתלוננת על רקע מחלת סרטן הפרוסטטה בה לקה ורצונו להביא ילדים.

טען שהמתלוננת תפסה באשכיו וגרמה לו לחבלה וכי, כתוצאה מכך הוא ביצע פעולה אינסטינקטיבית אחת של בעיטה, שהיא תוצאה של רפלקס. נטען כי פעולה זו חוסה בצילה של הגנת היעדר שליטה, לפי סעיף 34 ז' לחוק העונשין.

עוד טען, כי הוא יצא מהבית סמוך לשעת האירוע, שעה 12:00 בצהריים, כאשר המתלוננת אינה שותתת דם ואינה חבולה וכי, ככל שנגרמו למתלוננת חבלות כאלה ואחרות כפי שכתוב בכתב האישום, הנאשם אינו הגורם להן.

5. לאחר שנתתי דעתי לכל הראיות שהובאו בפניי, השתכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אכן ביצע את המיוחס לו בשני האירועים המפורטים בכתב האישום.

אשר **לתוצאת** מעשיו של הנאשם - שוכנעתי כי כל החבלות שנגרמו למתלוננת, למעט השבר בידה הימנית, נגרמו לה כתוצאה ממכותיו של הנאשם. על אף שסביר עד מאד שגם השבר בידה הימנית נגרם כתוצאה ממכותיו של הנאשם, הרי נוכח נפילתה של המתלוננת באוטובוס (בין האירוע השני לבין המועד בו הגיעה לבית החולים ונבדקה), נותר ספק שמא השבר נגרם כתוצאה מהנפילה ולכן אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מגרימת שבר זה.

6. כפי שיפורט להלן, עדותה של המתלוננת לגבי שני האירועים הייתה אמינה בעיניי (על אף הסתירות, עליהן הצביע הסנגור, הן במהלך הדיון והן בסיכומיו). עדותה של המתלוננת לגבי האירוע הראשון נתמכת בעדותה של חברתה וכן בתמונת החבלה שצילמה החברה. גרסת המתלוננת לגבי האירוע השני נתמכה בתמונות שצולמו על ידה סמוך לאחר האירוע ונשלחו לדודתו של הנאשם ולאמו, בהודעות ווטסאפ ששלחה אליהם ובעדויות נוספות.

מנגד - לא נתתי אמון בגרסאותיו של הנאשם; לגבי האירוע הראשון, גרסתו של הנאשם בבית המשפט הייתה גרסה כבושה, ללא שניתן הסבר לכבישתה והיא, כשלעצמה, איננה סבירה. גרסת הנאשם לגבי האירוע השני, איננה עולה בקנה אחד עם החבלות ועם התמונות וההודעות ששלחה המתלוננת אל בני משפחתו. בנוסף, טענתו של הנאשם, כי המתלוננת מעלילה עליו מאחר שהוא אמר לה שהוא רוצה להתגרש וכן טענת סנגורו לפיה מדובר במניע כלכלי, אינן יכולות להצביע על מניע, הכול כפי שיוסבר להלן.

הערה: כל ההפניות בהכרעת הדין הן לעמודי הפרוטוקול, אלא אם נאמר אחרת.

רקע

7. המתלוננת נולדה במולדובה, נישאה שם והתגרשה. אמה ובתה מנישואיה אלה, שהיא כבת ארבע עשרה שנים, נשארו במולדובה והיא עצמה הגיעה לישראל, כעובדת זרה. לפני כשלוש שנים הכירה המתלוננת את הנאשם והם נישאו



במולדובה ביום 10/2/2016 ולאחר מכן הנאשם והמתלוננת הגיעו לישראל עם בתה של המתלוננת. תחילה ניתן למתלוננת ובתה מעמד של תיירת. בין הנאשם התגלע ריב על רקע היחסים בין הנאשם לבין בתה של המתלוננת, בנסיבות שאינן רלבנטיות להליך זה. בסופו של דבר, חזרה הבת למולדובה, להתגורר עם סבתה - אמה של המתלוננת ואילו המתלוננת והנאשם נשארו בישראל. המתלוננת קיבלה תעודת זהות ישראלית והיא עובדת כמטפלת בקשישים.

גם הנאשם גרוש ובמהלך המשפט הובהר שלנאשם הרשעה פלילית באלימות נגד גרושתו (להלן: "**התיק האחר**"). כ- 4-5 חודשים לאחר שהנאשם והמתלוננת הכירו, סנגורו של הנאשם ביקש מהמתלוננת להעיד לטובת הנאשם, במסגרת הטיעונים לעונש בתיק האחר, שם וכך עשתה.

8. המתלוננת העידה שהיא הביאה לישראל את הפיצויים שקיבלה מהעבודה ולבקשת הנאשם היא נתנה לו את הכסף, על מנת שיוכל לשלם את חובותיו. בנוסף, היא עבדה "בשחור" בניקיון ומסרה לו את הכסף שהרוויחה (עמ' 12 לפר' שו 26-32). לדבריה, הנאשם היה בסדר, פרט למקרים בהם שתה אלכוהול.

9. הנאשם חלה בסרטן הערמונית ושלפוחית השתן ונאלץ לעבור ניתוח (אותו עבר בהיותו במעצר עד תום ההליכים בתיק זה). במהלך שמיעת הראיות הובהר, כי אחד הגורמים למתחים ולסכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם היה רצונו של הנאשם וציפייתו להוליד ילדים ולהקים משפחה עם המתלוננת. (עדותיו בעמ' 157 שו' 25-27).

לטענתו, המתלוננת לא רצתה ילדים ואף הונתה אותו כשסיפרה לו שהיא בהריון ולאחר מכן שעברה הפלה. המתלוננת אישרה שהיא יודעת שהנאשם מאוד רצה ילדים ושייתכן שבגלל ניתוח הפרוסטטה לא יהיו לו ילדים (עמ' 74 שו' 13-14). היא אף הודתה שאמרה לבני משפחתו של הנאשם שהיא לא צריכה את הנאשם בתור בעל כי הוא אימפוטנט וחולה בסרטן ושהיא רוצה להתגרש ממנו, אבל הדגישה שהיא אמרה כך לאחר שהוא הרביץ לה (עמ' 74 משו' 23 עד עמ' 75 שו' 2).

בחומר הראיות קיים בסיס לכך, שכל הנראה, המתלוננת לא חפצה בילדים נוספים, או לא יכולה הייתה ללדת, אך היא לא סיפרה על כך לנאשם וכפי הנראה, אף הוליכה אותו שולל בעניין זה;

10. המתלוננת סיפרה לנאשם (וכן בעדותה בפניו) שהיא נכנסה פעמיים להיריון. לדבריה, היא הייתה אצל רופאה גניקולוגית ועברה הפלה טבעית בחודש אוקטובר 2015 בבי"ח כרמל בחיפה (עמ' 16 שו' 20 ועמ' 48-49). הנאשם חשד שהיא משקרת וביקש ממנה מסמכים המעידים על כך, אולם המתלוננת לא המציאה לו כל מסמכים. הנאשם ניסה לבדוק זאת, בבי"ח כרמל, ללא הצלחה (עמ' 141).

גב' נטליה פרבר (להלן: "**נטליה**") חברתה של המתלוננת, אשר הובאה כעדת תביעה לעניין האירוע הראשון, העידה שהמתלוננת סיפרה לה שלפני כמה שנים היא עברה ניתוח המונע ממנה להיכנס להיריון (עמ' 135). עדות זו אמנם איננה קבילה לאמיתות תוכן הדברים, אולם היא קבילה להוכחת עצם אמירתם. עם זאת, בעצם כך שהמתלוננת אמרה זאת לנטליה, בצירוף העובדה שהיא לא המציאה ולו מסמך אחד, המעיד על כך שהייתה בהיריון או עברה הפלה,



יש משום תמיכה של ממש בחשדו של הנאשם שהיא שיקרה בעניין זה.

האירוע הראשון

11. המתלוננת סיפרה שבחודש דצמבר התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם. הנאשם רצה לנסוע עם הרכב, אך מאחר שהוא שתה אלכוהול היא לקחה את המפתחות וסירבה לתת לו אותם (עמ' 17 שו' 21-24). בתגובה הנאשם היכה אותה בגב ובצלעות (עמ' 18).

המתלוננת התקשרה לאמו של הנאשם (עמ' 17 שו' 30-31), סיפרה לה על כך ושלחה אליה, בווטסאפ, תמונות של החבלה (עמ' 21). היא סיפרה זאת גם לנטליה, אשר אמרה לה לפנות למשטרה, אך היא לא עשתה כן (עמ' 19 שו' 29-31). לדבריה, אחרי שלושה ימים היא פנתה לרופאה שלה, ד"ר שטילמן בקופת חולים שבנווה שאן (עמ' 18 שו' 26-28). לפי בקשת הנאשם המתלוננת סיפרה לרופאה שהיא נפלה מכיסא. הרופאה אמרה לה שצריך לעשות צילום רנטגן, אך היא ויתרה על כך, מאחר שהנאשם אמר לה שאם היא תעשה צילום הוא ייכנס לבית הסוהר (עמ' 19 שו' 7-17 ועמ' 84). היא עצמה צילמה את החבלה ושלחה תמונה לאמו. התמונות שהיא צילמה הוגשו וסומנו (ת/8א'). גם חברתה נטליה פרבר צילמה את החבלה (ת/8 ב' ו-ג'). התמונות נמצאו במחשב ובטלפון הנייד של המתלוננת.

12. עדותה של נטליה תומכת בגרסת המתלוננת. לדבריה, כמה ימים לאחר קרות האירוע הראשון, המתלוננת סיפרה לה שהנאשם היכה אותה. נטליה צילמה, באמצעות הטלפון הנייד של המתלוננת, את החבלה בגבה של המתלוננת. נטליה סיפרה שהיא שאלה את המתלוננת אם היא רוצה לפנות למשטרה והמתלוננת השיבה בשלילה (עמ' 139 שו' 10). המתלוננת אמרה לה שכאשר הנאשם אינו שותה הוא דווקא היה בסדר ולכן היא לא רצתה להגיש תלונה פעם ראשונה. היא חשבה שזה היה חד פעמי ולא רצתה להתגרש אבל לא ידעה מה הוא יעשה בעתיד (עמ' 132).

בנוסף לחבלה בגב, הנראית בתמונות ת/8, ניתן לראות בהן חבלות נוספות: המטומה קלה מתחת לעין הימנית (ת/8ד') המטומה על החלק האחורי של זרוע ימין (ת/8ו') ועל הזרוע (ת/8ז').

13. מאחר שנטליה העידה שהמתלוננת סיפרה לה על האירוע הראשון מספר ימים לאחר שהוא אירע, עדותה היא עדות שמיעה שאיננה קבילה להוכחת אמיתות הדברים. אולם, העדות קבילה להוכחת עצם אמירתם.

עצם העובדה שהמתלוננת סיפרה לנטליה על האירוע, תוך שאמרה לה שהיא איננה רוצה להגיש תלונה למשטרה (ואף לא הגישה), מחזקת את אמינות המתלוננת. ראשית, היא מוכיחה שהמתלוננת לא המציאה את האירוע הראשון ושנית, היא תומכת בדברי המתלוננת לפיהם היא לא רצתה להרע לנאשם.

14. בהודעתו במשטרה (ת/6 משו' 183 ואילך) הכחיש הנאשם את גרסת המתלוננת לגבי האירוע הראשון. הוא



הכחיש שהרביץ לה אי פעם או בחודש דצמבר וטען שיכול להיות שהיא התחילה לעשות לו בעיות כי הוא אמר לה שהוא רוצה להתגרש. גם בתשובתו לכתב האישום כבר הנאשם כפירה כללית באירוע הראשון ולא הוסיף דבר.

בבית המשפט שמענו ממנו, **לראשונה**, גרסה שלימה באשר לאופן בו המתלוננת נחבלה באירוע הראשון. לטענתו, האירוע אירע על רקע ויכוח בינו לבין המתלוננת; היא רצתה לחזור למולדובה, אך הוא סירב לעזוב את הארץ. לדבריו, הוא רצה לצאת מהדירה והיא לא נתנה לו. הם ישבו במרפסת, הוא ישב על כיסא והיא התיישבה על רגליו, לטענתו - כדי שלא יוכל לעזוב את הדירה. לדבריו, הוא היה צריך לשירותים וביקש ממנה לקום, אך היא חשבה שהוא רוצה לצאת מהבית ולכן לא קמה. הוא קם על מנת ללכת לשירותים והיא נפלה על הישבן ונפגעה בגב מכיסא שהיה במקום, וכך נוצרה החבורה הנראית בתמונות (ת/8א') (עמ' 142-143).

לדבריו, כשנחקר במשטרה הוא לא אמר זאת, מאחר שכלל לא חשב על האירוע עם הכיסא. עיון בהודעתו איננו מאפשר לקבל הסבר זה. החוקר הציג בפני הנאשם את מלוא גרסתה של המתלוננת לגבי התאריך בו נחבלה וכיצד נחבלה. הנאשם ציין, בתשובותיו ש"בתחילת החורף", הוא אמר לה שהוא רוצה להתגרש ממנה והיא התחננה שלא יעזוב אותה, אבל לא סיפר דבר מהסיפור שסיפר בבית המשפט. מאחר שהאירוע, על פי תיאורו של הנאשם בבית המשפט, איננו אירוע שגרתי, לא ייתכן שכך אירע, והנאשם לא זכר זאת. יתירה מזו - גם בתשובתו לאישום כבר הנאשם חד משמעית באירוע הראשון. הוא לא אמר שהוא יודע שהמתלוננת נחבלה ולא סיפר כיצד אירעה החבלה, לשיטתו.

15. מדובר, אפוא, בגרסה כבושה, שלא ניתן לה הסבר מניח את הדעת ולכן משקלה מועט, אם בכלל.

ראו, למשל, דברי כבוד השופט ארבל בע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, (11/5/06) (פסקה 43), אשר אמרה: "הכלל הוא כי עדות כבושה ערכה מועט, אלא אם ניתן הסבר מניח את הדעת הן לסיבה לכבישת העדות והן להחלטה לגלותה (קדמי, על הראיות, חלק ראשון, 441-443). בפרט נכון הדבר באשר לטענת אליבי, אותה ראוי להעלות בהזדמנות הראשונה, ואם מועלית היא בשלב מאוחר, הדבר עשוי לפגוע במהימנותה של הגרסה (י' קדמי על הראיות (חלק שני, תשס"ד) 739-740) [...] הקביעה כי מדובר בעדות כבושה משמעותה, בהיעדר הסבר מניח את הדעת כאמור, כי קיים ספק במהימנותה...". כן ראו: ע"פ 202/56 פרקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 677, 681 (1957)(10.05.1957); ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 45 (1987) (15.09.1987); ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, 688 (2000) (10.09.2000); ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, (18.05.1998). כן ראו: ע"פ 6992/08 - ירון כץ נ' מדינת ישראל. (12.10.2009).

אינני מאמינה לגרסתו הכבושה של הנאשם. הכזב שבגרסה מתגלה גם בכך שהנאשם לא יכול היה לומר מתי הוא "נזכר", כביכול, בסיפור עם הכיסא (עמ' 173).

16. אכן, כפי שטוען הסנגור, לא אותר רישום של ביקור המתלוננת אצל ד"ר שטילמן, בעקבות החבלה באירוע הראשון, זאת - על אף שהמתלוננת העידה ששטילמן רשמה את פרטי הביקור במחשב. המתלוננת נתנה לחוקר רסמן את הכרטיס של ביטוח הבריאות שיש לה בעבודה והוא התקשר לחברת הראל (עמ' 56), אך ניסיונותיו לברר אם יש בקופת חולים רישום על ביקור של המתלוננת אצל ד"ר שטילמן לא העלו נתונים כלשהם (מזכר סג' הנמצא בין מסמכי ת/15). מאחר שהמתלוננת הייתה מבוטחת אז לפי פוליסות ביטוח של חברת "הראל" שמספרן משתנה כל שנה, לא מן הנמנע שבשל טעות כלשהי לא אותרו רישומים. מכל מקום, אין בכך כדי לפגוע במהימנות גרסתה של המתלוננת לגבי



האירוע הראשון.

האירוע השני

17. האירוע השני אירע בשבת. בני הזוג שהו באותה שבת בביתם. במוצאי אותה שבת הייתה לנאשם תורנות בעבודה. בשעות הצהריים, לאחר שהאירוע הסתיים עזב הנאשם את הדירה ואת המתלוננת, כשהיא חבולה (לטענתו רק בעינה השמאלית) ונסע. בערב הגיעה לעבודתו, למשמרת הלילה.

המתלוננת טוענת כי כל החבלות שנמצאו בה לאחר שהגיעה לבית החולים, הן תוצאת המכות שהפליא בה הנאשם, בעוד שהנאשם טוען שרק החבלה בעינה השמאלית של המתלוננת נגרמה כתוצאה מבעיטה שבעט בה, בחוסר שליטה, או תוך הגנה עצמית, שעה שהיא תפסה באשכיו, וכי שאר החבלות נגרמו לה בעת שנפלה באוטובוס, בו נסעה לאחר האירוע.

לפיכך, עליו לקבוע, עובדתית, מה אירע בחדר השינה של הצדדים. אין חולק שנמצא פצע קטן בחלציו של הנאשם (ראו תמונה של פצע קטן על איבר מינו של הנאשם, ליד האשך - **ת/10**). השאלה שיש להכריע בה היא, האם המתלוננת תפסה באשכיו של הנאשם, דבר שגרם לבעיטה שבעט בה, באופן בלתי רצוני (כגרסת ההגנה), או שמא הנאשם היכה את המתלוננת והיא תפסה בתחתונו בניסיון לברוח (כגרסת המתלוננת). הפצע, הנראה בתמונה ת/10 יכול היה להיגרם בכל אחת מהגרסאות.

18. המתלוננת סיפרה בעדותה, שהיא התנגדה שהנאשם ייסע עם האוטו לים, כפי שרצה לעשות לדבריה, לאחר שהוא שתה חצי בקבוק קוניאק ועישן מריחואנה. לכן, היא לקחה את המפתחות של האוטו, שהיו בסלון. הנאשם רצה לקחת ממנה את המפתחות וכאשר סירבה לתת לו אותם הוא היכה באגרוף בפניה וחזר והיכה אותה, כשהיא על המיטה (עמ' 30).

לאחר שהמתלוננת קמה מהמיטה וזרקה את המפתחות החוצה, דרך החלון, הנאשם היכה אותה באגרופים ובעיטות. המתלוננת תיארה והדגימה, שכאשר הנאשם היכה אותה, הוא דחק אותה בין הארון לבין הקיר והיכה אותה בראשה עם המחשב שלה. בהתחלה היא עמדה ואח"כ היא התקפלה וכרעה על ברכיה (עמ' 33 שו' 6-12). הוא זרק את המחשב על הרצפה, והתחיל לבעוט ברגליו באזור הגב התחתון שלה. לדבריה, היא הגנה על עצמה באמצעות ידיה ובניסיון לברוח, תפסה אותו בתחתונו, שנקרעו כתוצאה מכך.

19. לאחר שחדל להכותה, לקחה המתלוננת מגבת מהארון, ניגבה את פניה והראתה לנאשם את החבלות שגרם לה (עמ' 31). לדבריה, מאחר שהנאשם ומשפחתו כל הזמן אומרים שהיא משקרת, היא צילמה את החבלות, עם הטלפון שלה, בנוכחות הנאשם ושלחה אותן לדודתו א (להלן: "א"), כדי שתראה שהיא איננה משקרת (עמ' 31).



לדבריה, היא רצתה ללכת לבית החולים, אבל ידעה שהיא צריכה לשלם ולא היה לה כסף. לכן החליפה בגדים, חבשה כובע ומשקפי שמש ונסעה באוטובוס להדר, כדי להוציא כסף מבנקומט. באוטובוס הייתה לה סחרחורת והיא נפלה. אישה אחת הורידה לה את המשקפיים ואז נראו החבלות על פניה (כך העיד גם הנהג). הנהג רצה להזמין אמבולנס, אבל היא חששה ללכת לבד לבית החולים, כי לא רצתה שתבוא משטרה ואמרה לנהג שהיא רוצה להוציא כסף ואז תלך לעבודה של בעלה. הנהג ירד איתה מהאוטובוס. הם ישבו על ספסל הוא עזר לה לשטוף פנים ונתן לה לשתות מים. לאחר מכן היא הוציאה כסף מהכספומט (עמ' 36 ועמ' 81 שו' 17-19).

לאחר מכן נסעה במונית לתחנת הקמח, שם עובד הנאשם ובהיותה ליד השער, היא התקשרה אליו וכתבה לו שיבוא איתה לבית החולים, אך הוא לא ענה לה (עמ' 37).

גרסת הנאשם לגבי האירוע השני

20. בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/5) סירב הנאשם להשיב על שאלות. בהודעתו השנייה (ת/6) סיפר, תחילה, שביום האירוע השני הוא היה צריך לעבוד במשמרת של מוצאי שבת. בשעה 12:00 לערך הוא יצא מהבית ובערב הלך לעבודה (ת/6 שו' 30-32). בשלב זה הוא לא סיפר דבר על הוויכוח שהיה ביניהם, או על האירוע אותו תיאר בהמשך ההודעה. בעדותו בבית המשפט לא יכול היה להסביר מדוע הוא לא סיפר מיד על האירוע (עמ' 179-180).

רק לאחר שנשאל על ידי החוקר, במפורש, על הוויכוח שהיה בינו לבין המתלוננת, אישר שהיה ביניהם ויכוח. לגרסתו, הוא הלך לחדר השינה ונשכב על המיטה, כדי לנוח. המתלוננת באה בעקבותיו והתחילה להגיד לו שאף אחד לא צריך אותו ושהוא יהיה אימפוטנט. הוא ביקש ממנה את מפתחות הרכב, כי רצה לצאת מהבית ורצה לקום מהמיטה אך היא לא נתנה לו. וכך תיאר הנאשם את המשך האירוע: **"רציתי לדחוף אותה ולקום, היא תפסה אותי על הביצים. יש לי סימן על הביצים. קרע עלי תחתונים וכשהיא עשתה עלי כאבים על הביצים אני באינסטינקטיביות דחפתי אותה עם הרגליים"** (שו' 73-78 להודעה).

עם זאת, בהמשך ההודעה ת/6 הודה הנאשם שהוא בעט במתלוננת מספר פעמים ולא רק פעם אחת. לדבריו, הוא לא הסתכל היכן הבעיטות שלו פגעו בה (שו' 169-174). הוא הכחיש את גרסתה של המתלוננת לאירוע, אך אישר שהיא זרקה את המפתחות דרך החלון (שו' 92-93).

21. בבית המשפט דיבר הנאשם על רקע אחר לוויכוח ביניהם. בעדותו בפניי טען, שהוא ביקש מהמתלוננת את המסמכים של ההפלה והיא התעצבנה. הוא אמר לה שהבין שהיא לא בהריון ושהוא רוצה להתגרש ממנה ורצה לצאת מהבית. היא הייתה מאוד עצבנית ולקחה את המפתחות כדי שלא יצא. הוא הלך לחדר השינה ושכב על המיטה והיא התיישבה על כיסא ליד המיטה וקיללה אותו ואת אמו. כשראתה שהוא אינו מגיב, עברה לשבת על המיטה ותפסה אותו באשכים מאד חזק. מתוך כאב הוא נתן לה מכה עם הרגליים וכתוצאה מכך שהיא תפסה אותו, היא קרעה את תחתוניו (עמ' 146).



לדבריו, אחרי שהיא קיבלה מכה מרגליו, היא נרגעה. לקחה את הטלפון שלה, יצאה מהחדר וצילמה את פניה. הוא ירד למטה, מצא את מפתחות הרכב והלך לעבודה (עמ' 148). הוא לא ראה דם ולא ראה מחשב שבור (עמ' 150 שו' 5).

22. נתתי אמון בגרסתה של המתלוננת לאירוע, לה נמצאו חיזוקים בחומר הראיות ולא נתתי אמון בגרסתו של הנאשם, שאף איננה אפשרית, לאור החבלות שנמצאו על גופה של המתלוננת.

אין כל אפשרות שחבלות אלה נגרמו מבעיטה אחת שבעט הנאשם במתלוננת ואף אין כל אפשרות שהן נגרמו כתוצאה מנפילתה באוטובוס. ראשית, התמונות ששלחה המתלוננת לבני משפחתו של הנאשם, צולמו עוד טרם עזבה המתלוננת את הבית וטרם נסעה באוטובוס, נראות חבלות השוללות את גרסתו של הנאשם ותואמות את גרסתה של המתלוננת.

בתמונות שהמתלוננת צילמה בטלפון הנייד שלה (חלק מאוסף המסרונים **ת/16**) ושלחה אל אמו ודודתו של הנאשם, בסביבות השעה אחת בצהריים (כאמור - עוד טרם עזבה את הבית), נראים סימני חבלה בגופה של המתלוננת: בעיניה; באפה; וכן חבלה ושתי שריטות בגב ידה הימנית (ת/16 עמ' 47). כן נראה המחשב שלה, מוטל על הרצפה בביתם, כשהוא שבור. התמונות הורדו גם מהטלפונים של בני משפחתו של הנאשם; מהטלפון הנייד של אמו (**ת/12**) ומהטלפון הנייד של א (**ת/13**).

23. בנוסף, הוגשו תמונות של חבלות שצולמו במיון של ב"ח רמב"ם (**ת/9**), בהן נראות חבלות בגשר האף של המתלוננת, בעינה השמאלית, בפניה, בשפתייה, מתחת לסנטרה, בפרק ידה השמאלית, על גב ידה השמאלית וכן על גב ידה הימנית ועל פנים הזרוע הימנית. בצילום נוסף, נראית ידה הימנית מגובסת.

אין כל אפשרות **שמצבור** החבלות האלה נגרם כתוצאה מבעיטה אחת של הנאשם במתלוננת ומנפילתה באוטובוס.

המתלוננת העידה, שהיא נפלה באוטובוס פעם אחת ולא פעמיים, כטענת ההגנה (עמ' 85 שו' 15) ועדותו של נהג האוטובוס בו נסעה המתלוננת, מר חוסיין סעדי (להלן: "**הנהג**") תומכת בדבריה. הנהג העיד, שהמתלוננת התעלפה באוטובוס. היא הייתה מטושטשת וכאשר רצתה לקום, שוב התעלפה והתיישבה בחזרה בכיסא. הוא העיד, במפורש, שכאשר המתלוננת נפלה היא שכבה על הצד, על הכתף וכן הבהיר שכאשר ניסתה לקום היא התיישבה על הכיסא ולא נפלה שוב על הרצפה (עמ' 113 שו' 22-25). כשהיא הורידה את משקפי השמש, הוא ראה עליה סימני אלימות - עין כחולה ומכה באף וכן סימן כחול בידה, באזור פרק היד והזרוע.

24. המתלוננת הסבירה שלא היו לה מכות בראש, למרות שהנאשם היכה במחשב על ראשה, מאחר שהיא הגנה על הראש בידיה ואף הדגימה זאת (עמ' 82). התיאור וההדגמה מסבירים גם את החבלות בשני פרקי ידיה של המתלוננת.



תמיכה ברורה בגרסתה ניתן למצוא בתמונות **ת/9**, שם נראות חבלות על שני פרקי ידיה של המתלוננת, אשר תואמות את עדותה של המתלוננת לפיה היא הגנה על ראשה מפני החבטות שחבט בה הנאשם באמצעות המחשב.

עוד אציין, כי על אף שבעמ' 85 לפרוטוקול נכתב בהתייחס למצב ידה השבורה של המתלוננת בצהריים, בעת שהנאשם עזב את הבית: **"אני הייתי חזקה, היד שלי עדיין לא הייתה שבורה, היא הייתה שבורה רק בשעות הערב"**, העדה לא אמרה **"שבורה"** אלא **"שחורה"**, כפי שעולה מדברי המתורגמן בהמשך הפרוטוקול, בעמ' 86 שו' (24-17).

25. אמנם, מהודעה ששלחה המתלוננת (ראו סעיף 27ב' להלן) עולה שכבר בצהריים ידה של המתלוננת התנפחה. בנוסף, מהתמונה שבעמ' 47 ל- ת/16, ברי כי כבר בשעה 13:04 (סמוך לאחר האירוע ועוד טרם נסיעת המתלוננת באוטובוס) היו סימני חבלה על פרק ידה הימנית של המתלוננת ואין כל ספק שמכותיו של הנאשם גרמו לחבלה זו.

חרף זאת ועל אף האמור לעיל, לא אוכל לקבוע, ברמה של מעבר לספק סביר, כי השבר בידה הימנית של המתלוננת נגרם עקב מכותיו של הנאשם. כמובן שבהחלט אפשרי ואף סביר מאד, שהשבר בידה של המתלוננת נגרם כתוצאה מהמכות, אולם בסימני חבלה על היד ואף בכך שהיא התנפחה, אין די כדי לקבוע שהיא הייתה שבורה כבר בשעות הצהריים. לא ניתן לקבוע, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, שכבר בעת הזאת, בצהריים, היה שבר בידה של המתלוננת ולא ניתן לשלול אפשרות שהשבר (להבדיל מחבלה ביד) נגרם כתוצאה מנפילתה באוטובוס.

לפיכך, כאמור, אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מגרימת שבר בידה של המתלוננת וקובעת שהוכח כי הוא גרם לשאר החבלות שנמצאו בבית החולים, בגופה של המתלוננת, לרבות לחבורה ולשריטות בפרק ידה הימנית של המתלוננת.

26. התנהגותה של המתלוננת, לאור כל הדרך, החל מעת שהנאשם עזב את הדירה ועד לשעות הערב, כאשר היא הזמינה אמבולנס ומשטרה, מעידה, כאלף עדים, על כך שהמתלוננת לא רצתה להתלונן במשטרה ואף לא רצתה ללכת לבד לבית החולים, על מנת שלא לסבך את הנאשם ולמעשה - שוללות כל חשש לעלילה.

ראיות ברורות מוכיחות שהמתלוננת עשתה מאמצים רבים לקבל סיוע מבני משפחתו של הנאשם. היא ביקשה מהם שיסיעו אותה לבית החולים ואף התקשרה פעמים רבות אל הנאשם על מנת שהוא ייקח אותה לבית החולים, שכן חששה שאם תלך לבד, הוא ילך לכלא. היא דיברה עם הנאשם בטלפון ואמרה לו שהיא לא רוצה לעשות שום דבר, לא רוצה ללכת למשטרה והוא כל הזמן צעק עליה שאם היא תגיש תלונה למשטרה זה אומר שמהתחלה היא התכוונה להכניס אותו לבית סוהר (עמ' 35 שו' 20-23).

גם לא אמרה המתלוננת שהיא לא רוצה ללכת למשטרה, אבל אחרי שהיד שלה השחירה והמשיך לרדת לה דם מהאף ופרק היד היה מכופף, היא הבינה שהיד שבורה ושהיא צריכה ללכת לבית החולים (עמ' 35-36).



היא התקשרה למספר טלפון בעבודה של הנאשם וכן לאביו ולאמו. אמו ענתה ואמרה לה שהיא נוסעת לאילת לעשות חיים ולא רוצה לדבר. גם עם אחיו דיברה וביקשה עזרה (עמ' 38). דברים אלה אושרו בעדויותיהם של אמו של הנאשם, של אחיו ושל דודתו א.

גם כאשר, בסופו של דבר, רק בשעה 21:20, התקשרה המתלוננת למשטרה ואמרה שבעלה הרביץ לה בצהרים והלך, היא סיפרה שהיא התקשרה אליו, לאחיו, לאמו שנמצאת בדרך לאילת ושהיא לא רוצה משטרה, אבל היא צריכה ללכת לבית החולים ולא יודעת מה לעשות. דברים אלה אמרה המתלוננת בבכי והוסיפה שהיא לא מרגישה טוב, שהיד שלה שחורה וש"הכל דם" (תמליל השיחה הוגש וסומן **ת/1**).

27. אסופה של צילומי הודעות (**ת/16**) ששלחה המתלוננת לנאשם, לבני משפחתו ולחברתה נטליה ביום האירוע עצמו, מצביעה על האמת שבגרסת המתלוננת ועל כך שהיא **לא** רצתה להתלונן על הנאשם במשטרה ולא רצתה לסבך אותו (להודעות צורף תרגום לעברית). לשם המחשת הדברים, אתייחס, להלן, להודעות הרלבנטיות (על מנת להקל, סימנתי את הדפים, בתחתית על עמוד, בצד שמאל, במספרים רצים, מוקפים בעיגול):

א. עמ' 4-1 להודעות:

החל משעה 13:46 המתלוננת מתחננת בפני הנאשם שיסיע אותה לבית החולים. בשעה 14:06 היא כותבת לו **"היד כמו משולש"** ושוב מתחננת שיסיע אותה לבית החולים. בשעה 18:07 היא כותבת לו: **"אני בתחנת הקמח"**. בשעה 18:21 היא כותבת לו: **"תפתח"** ומיד לאחר מכן: **"אל תהיה טיפש"**.

לו רצתה המתלוננת להעליל על הנאשם, היא כלל לא הייתה פונה אליו, אלא הייתה פונה מיד לתחנת המשטרה ומגישה נגדו תלונה. המסרון, שנשלח בשעה 18:07, תומך גם בטענתה לפיה היא הלכה לעבודתו של הנאשם (תחנת הקמח).

אציין, כי בעמ' 19: בשעה 14:58, כותבת המתלוננת שאין לה כסף בארנק וגם בכך יש תמיכה בדבריה לפיהם היא הוציאה כסף מהבנקט.

ב. בעמ' 15: בשעה 13:35, היא שולחת תמונות נוספות לא וכותבת לה: **"איפה הוא? אני לא יודעת מה לעשות. שמה קרח ועוד יותר נפוח"**.

בעמ' 16-19: היא מבררת אם א הצליחה ליצור קשר עם הנאשם, כותבת שהיא לא רוצה לחיות אתו ושייקח אותה לבית החולים ומוסיפה: **"אם אני אלך לבד הוא באמת יכנס"**.

כאמור - אילו הייתה המתלוננת רוצה שהנאשם יכנס לכלא, היא לא הייתה יוצרת קשר עם הנאשם, עם א, עם אמו של הנאשם ועם אחיו ולא הייתה נותנת לנאשם הזדמנות לקחת אותה לבית החולים, אלא הייתה



פונה מיד למשטרה.

ג. בעמ' 20-23 ל-16/ת: בסביבות השעה שלוש בצהריים המתלוננת שוב מבררת עם א, האם בני המשפחה הצליחו ליצור קשר עם הנאשם. עוד היא כותבת, שהיא צריכה לשלם 900 ₪ למד"א ושהיא לא יכולה להגיע להדר, לבנקומט (שוב - תמיכה בהוצאת הכסף באותו יום, שכן רק לאחר מכן היא נסעה באוטובוס). כעבור כשעה, בסביבות השעה ארבע וחצי היא כתבה לא, שהיא מבקשת שיבואו לקחת אותה לבית החולים, שהיא לא יכולה לעצור את הדם, שהיא מאבדת כוחות. בשעה חמש וחצי לערך היא כותבת: **"אני הולכת לא יודעת לאן אניע"**. בשעה 18:03 היא כותבת: **"איבדתי הכרה באוטובוס"**. שואלת מה היא יכולה לעשות וא משיבה: **"ללכת למשטרה, כמה הוא יכול להתחבא. ימצאו"**. על כך עונה המתלוננת: **"אני לא רוצה רע"**.

28. התברר שביום האירוע, גם אביו ואמו של הנאשם וגם אחיו מר ו נ (להלן: "ו"), היו בדרך לאילת (בכלי רכב נפרדים) ונפגשו בדרך, באותו זמן בו המתלוננת התקשרה אל אמו של הנאשם ודיברה אתה בטלפון.

האם נתנה לו לדבר עם המתלוננת, אשר ביקשה ממנו שיסיע אותה לבית החולים, אך הוא אמר לה שאינו יכול (עמ' 115 שו' 26-27).

ו צילם תמונות והודעה שהמתלוננת שלחה לאמו בווטסאפ (12/ת). בהודעה (שנשלחה בשעה 16:04) כתבה המתלוננת: **"אני לא רוצה להכניס אותו (לכלא). רק ביקשתי שיסיע אותי לבית החולים. בשביל מה לו לכלא. אלוקים גם כך העניש אותו. נתן לו כזו מחלה, מי צריך אותו אימפוטנט עם סרטן? שירפא אותי. זה לא צחוק. שבר מחשב על הראש שלי, תתארי לך באיזה מצב אני"**.

29. כאמור - כל ההודעות הנ"ל תומכות באופן חד משמעי, בגרסת המתלוננת, ושוללות חשש לעלילה. גם עדותו של נהג האוטובוס, לפיה המתלוננת לא רצתה שהוא יזמין לה אמבולנס (עמ' 113 שו' 26-30), שוללת את גרסת העלילה.

המתלוננת העידה שהיא נסעה במונית עד תחנת הקמח (עמ' 82 שו' 1) והסבירה שהיא נסעה לעבודה של הנאשם, כדי שילך אתה לבית החולים כדי שלא יהיה בבית סוהר (עמ' 81 שו' 22). ההודעה המפורטת בפסקה הראשונה של סעיף 27א' לעיל, תומכת בדבריה אלה ומחזקת את אמינותה.

המתלוננת הסבירה שהיא לא רצתה לעשות רע לנאשם, ושהיא שלחה לאמו של הנאשם הודעה שהיא תכניס את הנאשם לכלא, רק לאחר שהיא התקשרה לכל בני המשפחה, שלא עזרו לה, ושאמו של הנאשם צעקה עליה (עמ' 87).

לעדוה של המתלוננת ניתן למצוא חיזוקים נוספים, כדלקמן:



30. עדותו של הנהג לגבי התנהלותה לאחר ירידתה מהאוטובוס. לדבריו, לאחר שהמתלוננת התאוששה מההתעלפות, היא ירדה מהאוטובוס וישבה בתחנה. הוא ירד אחריה וניגש אליה ולאחר שהוא חזר לאוטובוס הוא ראה אותה הולכת לבנק לאומי, עומדת ליד הבנקט והולכת. עדותו זו תומכת בגרסת המתלוננת לפיה היא משכה כסף כבר באותו יום - 9/9/17 (עמ' 111-112).

לא מצאתי כל ממש בטענת הסנגור לפיה, המתלוננת לא אמרה אמת כאשר אמרה שהיא הוציאה 7,000 ₪ מהכספומט, אליו הגיעה באוטובוס. בתדפיס חשבון הבנק המשותף של בני הזוג (נ/1), נראית אמנם משיכה של סכום זה, בתאריך 10/9/17 (יום למחרת האירוע), אך הובהר לסנגור, כבר בעת עדותה של המתלוננת, כי ככל הנראה קיימת אפשרות שהמשיכה נעשתה ב-9 בספטמבר בערב ולכן נרשמה בדף החשבון רק ב-10 בספטמבר וכי אם ירצה להסתמך על כך יהא עליו להביא עדות מתאימה מהבנק (עמ' 65-66) ומוצג נ/1 התקבל בכפוף לכך (עמ' 66 שו' 22-21). עדות כזו לא הומצאה ואין לי ספק שהמתלוננת אמנם משכה את הכסף ביום האירוע, כפי שהעידה.

31. תמיכה נוספת באמיתות גרסתה של המתלוננת, ניתן למצוא בתמונות כתמי דם על הרצפה בבית בני הזוג, אשר צולמו על ידי המתלוננת. בתמונות נוספות (ת/14), שהורדו מהטלפון הנייד של המתלוננת, נראה, שוב, המחשב של המתלוננת, כשהוא מוטל שבור על הרצפה ועל הרצפה לידו כתמים אדומים שנראים ככתמי דם ובתמונה נוספת נראים כתמי דם נוספים, על הרצפה ליד דלת ארון פתוחה. המתלוננת העידה שאלה כתמי דם שנזל ממנה בעקבות החבלות שנגרמו לה עקב מכותיו של הנאשם (עמ' 40 שו' 20). לא נעשתה בדיקת זיהוי של הכתמים, אך די במראיהם וכן בתמונות של חבלות בפניה, שנשלחו על ידה לדודתו של הנאשם, כדי לתמוך, תמיכה נוספת, בעדותה של המתלוננת.

32. אכן, נכונה טענת הסנגור, לפיה, צפוי היה שהשוטרים שהגיעו לדירה היו מוצאים את כתמי הדם ואת הבגדים באמבטיה, אולם שוטר הסיור ניל חמו, שהגיע לדירה, ביום 9/9/17, בעקבות קריאה של המתלוננת (דו"ח ת/2), ראה את הלפטופ השבור והמתלוננת מסרה שהנאשם היכה אותה באמצעותו, אך לא ראה סימני דם. החוקר רסמן העיד שהוא לא חיפש כתמי דם בדירה (עמ' 156 שו' 5-6).

עם זאת, אינני רואה חשיבות של ממש בכך. ראשית אומר, כי אין כל תמיהה בכך שלאחר שהנאשם יצא מהדירה, המתלוננת שטפה את הדם והניחה את הבגדים באמבטיה. שנית, גם אם המתלוננת הגזימה בתיאור כמות הדם שנזל מאפה (ואינני קובעת כך), ברור מהתיעוד הרפואי ומעדותה של ד"ר פרונצ'ק, שהחבלה בפנים גרמה לדימום.

גם הפרמדיק **עידן לביא**, אשר הגיע לדירת המתלוננת ביום 9/9/17 בשעה תשע וחצי בערב, לערך (כאשר המשטרה כבר הייתה נוכחת בזירה - עמ' 129) העיד שהוא אמנם לא ראה דימום, אך הוא ראה פצע בראש ולכן הוא מעריך שהיה דימום (עמ' 133). לדבריו, כאשר הוא כותב חבלה בראש, זה מתייחס גם לאזור הפנים (עמ' 134 שו' 26-32). כך הוא פירט את החבלות, בפרק "**טראומה**" בדוח שערך (ת/17): "**ראש, פצע, חבלה קשה. ואמה ימין שינוי צורה** (כלומר - חשד לשבר) **פצע, כאב, חבלה קשה**".

33. כאמור - לא נתתי אמון בעדותו של הנאשם. בנוסף לכל האמור לעיל אציין, כי גרסתו, באשר לבעיטה שבעט



במתלוננת לאחר שהיא, כביכול, תפסה באשכיו בהיותו על המיטה - עניין המצוי בלב לבו של האירוע השני, הייתה בלתי עקבית, בלשון המעטה.

חרף דבריו בהודעתו **ת/6** לפיה הוא בעט בה מספר פעמים, בתשובתו לאישום עמד על כך שהוא בעט בה פעם אחת בלבד. זאת - ככל הנראה במטרה לטעון שהיה מדובר ברפלקס, בבעיטה בלתי רצונית, דבר שכמובן אינו עולה בקנה אחד עם מספר בעיטות.

בעדותו בפניי, משהבין שבעיטה אחת איננה יכולה להסביר את ריבוי החבלות בגופה של המתלוננת, חזר שוב, לגרסתו במשטרה וטען שהוא בעט בה יותר מפעם אחת.

בנוסף, בתשובתו לאישום הודה הנאשם בכך שהמתלוננת נשכה את ידו (כפי שהיא עצמה אמרה שעשתה) אולם בעדותו בבית המשפט בחר להכחיש זאת (עמ' 191 שו' 18-19). ככל הנראה הבין שנשיכת ידו, העולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת לאירוע, אינה תואמת את גרסתו שלו לאשר אירע.

34. בנוסף, אין חולק שהמחשב שנמצא שבור בדירה, הוא המחשב של המתלוננת. הנאשם העיד שכאשר הוא עזב את הדירה שני המחשבים - גם זה שלו וגם זה של המתלוננת היו שלמים (עמ' 159 שו' 23). תמהתני - מדוע, לצורך עלילה, היה על המתלוננת לשבור מחשב ומדוע דווקא את המחשב שלה.

35. הנאשם ניסה למצוא סיבות לכך שהמתלוננת תעליל עליו. הנאשם טען שהיא עשתה זאת מאחר שהוא רצה להתגרש ממנה ואמר לה שהוא לא ילך למשרד הפנים כדי לחדש את אישור השהייה שלה בארץ, אך הוא לא יכול היה להסביר כיצד עלילה שתעליל עליו, תביא לכך שהוא לא ירצה להתגרש ממנה ואמר שהיא הייתה עצבנית (עמ' 153).

דבריו של הנאשם, לגבי מעמדה של המתלוננת בארץ, נאמרו בעלמא, ללא שהובאה ראיה כלשהי בעניין זה. לדברי המתלוננת יש לה תעודת זהות ישראלית. ממילא, גרסתו אינה עולה בקנה אחד עם דבריו שלו, מהם עולה שהמתלוננת רצתה לחזור למולדובה ולא להישאר בארץ. ראו עדותו לפיה המתלוננת רצתה שהם יקנו דירה במולדובה ויעברו לשם (עמ' 155 שו' 20-23).

36. הסגור טען כי המניע לעלילה הנטענת הוא כלכלי, אך לא הובא כל בסיס לטענה זו. נהפוך הוא: הטענה לפיה המתלוננת העלילה על הנאשם מתוך מניע כלכלי, סותרת את דבריו של הנאשם, לפיהם היא חיה על חשבוננו. לא רק שלא הוכח שהמתלוננת הייתה מרוויחה כלכלית משליחתו של הנאשם לכלא, כטענתו, אלא שנראה שהיא הייתה מפסידה תמיכה כלכלית משמעותית, שכן אין חולק שהנאשם עבד והשתכר יפה. סרטן הערמונית ניתן לריפוי ואין כל אינדיקציה לכך שהנאשם לא היה מסוגל להמשיך לעבוד בתחנת הקמח, או שהיה צפוי לפטורין.

המתלוננת נשאלה שוב ושוב מה היא עשתה בזמן שהנאשם היכה אותה והיא חזרה על תיאור המכות ואמרה, בין



היתר: "יש אגרופים כמו ברזל, כמו פטיש. כדור ככה הוא עשה אצלי, הוא הרביץ לי בכול הכוח" (עמ' 34). כאשר נשאלה מה היא עשתה כדי להשתחרר מהמכות השיבה שהיא נשכה אותו ביד (עמ' 35 שו' 7 ואילך) ולא אמרה, שהיא תפסה בתחתוניו. עם זאת, היא אמרה זאת במשטרה ובבית המשפט הסבירה מדוע אמרה זאת רק בהודעתה השלישית במשטרה (עמ' 92) כך שאין לייחס לה כוונה להסתיר עובדה זו.

37. העובדה ששכנים לא שמעו צעקות, אינה שוללת את גרסת המתלוננת, שכן לא הוכח שמדירות השכנים שנחקרו, בעניין זה, ניתן היה לשמוע את צעקות, ככל שהיו במהלך האירוע.

38. מעדותה של המתלוננת, לטובת הנאשם, בתיק האחר, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון בתיק האחר, מיום 8/2/2015 אין כדי לסתור את עדותה בתיק זה. בתיק האחר אמרה המתלוננת שהנאשם אינו עצבני, שהיא איננה פוחדת ממנו, שהוא אינו שותה ואין לו בעיה של אלכוהול. לשאלה הסנגור אם היא שיקרה בעדותה בתיק האחר, השיבה המתלוננת שהיא הייתה, אז, עם הנאשם רק 4-5 חודשים ובתקופה זו הוא היה בסדר (עמ' 62).

39. אינני מתעלמת מהסתירות שהתגלו, בנושאים שונים, בין דברי המתלוננת לבין דבריו של החוקר רסמן.

כך, למשל - המתלוננת טענה שהיא אמרה לחוקר רסמן שהיא רוצה לעשות עימות עם הנאשם, שהיא רוצה לראות את העיניים שלו, איך הוא משקר ואומר שלא הרביץ לה ולא שבר את המחשב, אבל החוקר אמר לה שהוא מפחד שבעימות היא תגיד לנאשם שהיא אוהבת אותו (עמ' 90).

לעומת זאת, החוקר כתב בהודעתה שהיא סירבה לעשות עימות עם הנאשם ובעדותו בפניי עמד על כך שכן היא אמרה לו (עמ' 89).

כך, למשל, המתלוננת העידה שכאשר החוקר רסמן לקח את המחשב מהדירה, היא רצתה לתת לו את התחתונים הקרועים של הנאשם, אבל הוא אמר שלא צריך (עמ' 94). החוקר הכחיש זאת.

ייתכנו מספר הסברים לסתירות אלה (ואחרות) אולם, מכל מקום, אין מדובר בסתירות המצויות בלב האירוע, אלא בסתירות לגבי דברים שאירעו, או לא אירעו, לאחר האירוע ואין בהן כדי לערער את האמון שנתתי בגרסתה של המתלוננת ביחס לשני האירועים.

40. במהלך המשפט נשמעו עדויות סיפורים רבים הנוגעים, בין היתר (אך לא רק) ליחסים בין הנאשם לבין המתלוננת, בין הנאשם לבתה של המתלוננת וכן בין המתלוננת להוריו של הנאשם ובמיוחד לאמו. נתתי דעתי לעדויות אלה, אולם אינני מוצאת כל מקום לפרטן ואסתפק בכך שאומר, כי אין בהם כדי לשנות את מסקנותיי, המבוססות על חומר הראיות ועל העדויות, שהובאו בפניי.

41. אני קובעת, אפוא, שהנאשם ביצע את המתואר בכתב האישום וכי כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת החבלות



המתוארות בכתב האישום, זאת - פרט לשבר בידה הימנית, לגביו (כאמור) קיים ספק סביר, שמא נגרם כתוצאה מהנפילה באוטובוס.

העבירות

42. הנאשם הואשם בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 380 + 382(ג) לחוק העונשין.

לא יכולה להיות מחלוקת שהחבלות שנגרמו למתלוננת בשני האירועים הן חבלות ממשיות והנסיבה המחמירה היא, שמדובר בתקיפה בין בני זוג ושממלאים כל תנאי הסעיפים הנ"ל, לגבי שני האירועים.

43. בנוסף הואשם הנאשם בעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + 335(א)(1) לחוק העונשין.

עבירה זו דורשת שיהא מדובר ב"חבלה חמורה" המוגדרת בסעיף 34 כד' לחוק העונשין, כדלקמן:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

ברי כי אין צורך שיתמלאו כל תנאי הסעיף אלא מדובר בתנאים חלופיים. בענייננו, נבדקה המתלוננת, ביום 10/9/17, במיון עיניים בבי"ח רמב"ם, על ידי רופאת העיניים ד"ר טטיאנה פרונצ'יק. הוגש דו"ח טיפול עיניים (ת/7) וד"ר פרונצ'יק נחקרה בחקירה נגדית. לדבריה, על פי הרישום בדו"ח, היא מצאה נפיחות ושטפי דם בעין השמאלית ובמישור - קרפיטציה, כלומר - **שברים בארובת העין**. דומה כי, שברים בארובת העין עולים כדי חבלה חמורה, שכן הם עלולים לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, כאחת הדרישות של ההגדרה. ראו, לדוגמא: ע"פ 167/13 אבו זאיד נ' מדינת ישראל (14.8.2013); ת"פ (חי') 371/03 מדינת ישראל נ' יעקב בן מוסטפא עיאשי (19.07.2007); ת"פ (מרכז) 48747-07-16 מדינת ישראל נ' אביב ברוך (24.04.2017).

44. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בשתי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, על פי עובדותיו, למעט גרימת השבר ביד.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשע"ח, 09 מאי 2018, במעמד הצדדים